

NAGY LÁSZLÓ

Ébredés Bozsenciben

*Én ahol élek, fekete hó esik hajamra. Ingem haván fekete krampusz-
ezredek táboroznak. De bennem is terjeszkedik a fekete impérium. Éve-
ket rabol el életemből. Olyan lármás háborúban élek, amely decibel-lel
már nem mérhető. Lakom a Dunánál, a hullámok ágyam lábánál futnak
tova. Gyógyítani szeretném magamat békességgel; egy épen maradt ideg-
szálamra horgot kötök, halat fogok, de ennek petróleumszaga van. Megyek
a Vadász-vendéglőbe, sült csirkét ajánl a pincér, de ennek halszaga van.
Nem eszem. Már hasonlítok az angyalokra, akiknek szabad akaratuk van,
de testük nincsen. Már liliom-koszorúk a beleim. Álmodok nagy fehér
hegyekről, ahol a rózsaszálak sítalpon jönnek hozzám. De nincs időm oda
utazni: párbajoznom kell egy fekete óriással, akinek a teste korom, az arca
döglött olajfoltokkal szivárványos. De nem tudom legyőzni, nincs vére. Ez
nem a Cseren Arapin! Ahol születtem, most virágoznak a fák! Szeretném
látni, ahogy a kert színpadán egy virág-Nizsinszkij táncol. De az Akadé-
mián egy előadást kell meghallgatnom. Már zörög a bőröm, zöld mennye-
zetű klinika kellene immár: gyógyítsatok meg fehér nyírfa-doktornők!
Engem a rossz álmaimért kellene kitiüntetni. Térdelek a pusztá földön,
imádkoznék, de nincs kihez. Köröttem fekszenek a fák, törzsükön betűk,
szívek. Még a saját monogrammom is látom! Meghaltak a fák! — Kiálta-
nám, de nincs hangom. Ki az, aki ezt a szörnyű bölcsődalt dúdolja a kis
föld-golyónak: kis csillagom tente-tente, alúdj el örökre! Nem az Isten ő,
hanem a Vak Tervező, aki lénia mellett, ha vonalakat húz: eltűnik a zöld
szín, por-oroszlánok ordítanak. Ő vezényli a fűrészeket kozmikus testvé-
reim ellen. Oda kötözöm magamat egy fához, fogamat vicсорítom a fűré-
szekre, s mint a halálra-ítéltek ezt kiáltom: Éljenek a fák! — László, éb-
redj fel, ez itt Bozsenci! — súgja Szivri barátom. (Szív = ♥ na un-
garszki) Állok egy zöld udvaron. Paroláznak velem a zöld levelek. Egy
kis zöld bokor is baba-kezeit nyújtja: Isten hozott, Laci bácsi! Egy öreg
somfa hullatja elém termését: Vegyed, ezek az én vércsöppjeim! Szembe
velem: most jön fel a Telehold. Mögöttem a pitkát most teszik a lapátra,
tolják a kemencébe. Majd vörös bort iszom. És hallgatom a tücskök gyé-
mánt-zenéjét!*

Bozsenci, 1976. IX. 11.